Mümin ve Emanet Bilinci
Gönderen Kadir Hatipoglu - Ağustos 18 2016 20:59:24

  A5 İNDİR إِنَّا
عَرَضْنَا
الْأَمَانَةَ عَلَى
السَّمَاوَاتِ
وَالْأَرْضِ
وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ
أَن
يَحْمِلْنَهَا
وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا
وَحَمَلَهَاالْإِنسَانُ
إِنَّهُ
كَانَ
ظَلُوماً
جَهُولاً:
         “Biz emaneti göklere, yere ve dağlara arz ettik. Onlar onu yüklenmeye yanaşmadılar, ondan korktular da onu insanoğlu yüklendi. O gerçekten çok zalim ve cahildir.” (Ahzab Suresi – 72. Ayet)   Emanet, EMN kökünden gelen bir kelimedir. EMN ise korku ve endişeden emin olmak demektir. Emanet, hıyanetin karşıt anlamlısı olarak isim şeklinde kullanıldığı gibi güvenilir olma anlamında mastar şeklinde kullanılır. Ayrıca güvenilen bir kimseye geçici olarak bırakılan şey manasında da kullanılır. Halk arasında yaygın olan manası da budur.   Emanet kelimesi ayet ve hadislerde birbirinden farklı anlamlarda kullanılmıştır. İnsanın, gerek Allah’a gerek ailesine ve gerekse içinde bulunduğu topluma hatta insanlığa karşı görev ve sorumluluklarında tutunuz da, korunmak üzere geçici bir süre için yanında bırakılan eşyaya varıncaya kadar hepsine emanet denir. Özet olarak söylemek gerekirse insanın sorumluluk alanına giren her şey emanettir.   Peygamberlerde bulunması gerekli beş nitelikten birisinin Emanet olması, emanetin mana ve önemini ifade etmektedir. Bu sıfat peygamberlerin her yönü ile güvenilir olduklarını ifade eder. Esasen insanların güvenmediği bir kimsenin peygamber olarak görevlendirilmesi düşünülemez. Çünkü peygamber, Allah ile kulları arasında bir elçidir. Böyle bir insan güvenilir olmazsa insanlar ona inanır ve söylediklerini dinlerler mi?
       Peygamberlerin sonuncusu olan Hz Muhammed (sav), içinde doğup büyüdüğü toplum tarafından daha peygamber olarak görevlendirilmeden önce El-Emin = Güvenilir olarak tanınmıştı. Halk adından daha çok onu bu unvanıyla anardı. Peygamber olarak görevlendirilip insanları

Allah’ı tanımaya ve yalnız O’na ibadet etmeye çağırınca Mekke müşrikleri ona düşman oldular ve düşmanlıkları, onları peygamberin hayatını ortadan kaldırmaya sevk etti. Onu öldürmek için bir araya gelen bu insanlar birbirlerinden çok ona inanıyor, kıymetli eşyalarını, altın ve mücevherlerini ona emaneten bırakıyorlardı. Mekke’den Medine’ye hicret ettiği gece yanındaki emanetlerin sahiplerine verilmesi için Hz Ali (RA)’ı yatağında bırakmıştı. Peygamberimiz (sav)’in bu davranışı, onun emanete ne kadar önem verdiğini göstermektedir. Esasen o (sav), halkın güvenini kazanmamış olsaydı insanlar kısa sürede inançlarını, adet ve geleneklerini bırakarak onun etrafında toplanırlar mıydı?   İnsanın sorumluluk alanına giren her şey emanettir. Peygamberimiz (sav) şöyle buyuruyor:
كُلُّكُمْ
رَاعٍ
وَكُلُّكُمْ
مَسْئُولٌ
عَنْ
رَعِيَّتِهِ&#15
48; فَا“مَامُ
رَاعٍ
وَمَسْئُولٌ
عَنْ
رَعِيَّتِهِ&#15
48; وَالرَّجُلُ
رَاعٍ في
أهْلِهِ،
وَهُوَ
مَسْئُولٌ
عَنْ
رَعِيَّتِهِ&#15
48; وَالمَرْأةُ
في بَيْتِ
زَوْجِهَا
رَاعِيَةٌ،
وَهِىَ
مَسْئُولَةٌ
عَنْ
رَعِيَّتِهَ&#15
75;،
وَالخَادِمُ
في مَالِ
سَيِّدِهِ
رَاعٍ،
وَهُوَ
مَسْئُولٌ
عَنْ
رَعِيَّتِهِ
“Hepiniz çobansınız ve hepiniz çobanlığınızdan sorumlusunuz. Devlet başkanı üstlendiği görevden sorumludur. Kişi ailesinin koruyucusu ve eli altındakilerden

sorumludur. Kadın, eşinin, evinin koruyucusu ve eli altında bulunanlardan sorumludur. Hizmetçi, efendisinin malının koruyucusu ve eli altında bulunanlardan sorumludur. Dikkat ediniz! Hepiniz çobansınız ve hepiniz çobanlığınızdan sorumlusunuz.”[1]   Hadis-i Şerif’te, kişilerin birbirlerine ve topluma karşı yükümlü bulundukları görevler noktasından Çoban olarak ifade edilmesi, görevin kutsallığını ve içtenlikle yerine getirilmesinin gereğini ifade etmektedir. Toplumun değersiz ve kıymetsiz aşırı istek ve arzularından uzak bulunan ve daima yaratılış saflığı ile yaşayan, koyunlarını güdüp gözetirken onlara karşı duyduğu derin şefkat ve merhamet duygusu, kişilerin görevlerini yaparken aranılan samimiyetin en temiz örneğidir.   Hiç şüphe yok ki insanın ilk sorumluluğu, kendisini yaratan ve akıl gibi üstün yetenekler veren Allah’a karşı olan sorumluluğudur. Allah, insanoğluna bu sorumluluğu hatırlatmak üzere pek çok peygamberler göndermiş ve bu peygamberlerin bazıları ile de kitaplar indirmiştir. Bu kitaplarda uyulması ve sakınılması gereken hususlar yer almıştır. Allah’ın görevlendirdiği son peygamber Hz Muhammed (sav), indirdiği son kitap ta Kur’an-ı Kerim’dir.   Kur’an-ı Kerim, Allah’ın emanetini insanoğlunun taşıdığını bildirmektedir: إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَالْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَن يَحْمِلْنَهَا وَأَشْفَقْنَ مِنْهَا وَحَمَلَهَاالْإِنسَانُ إِنَّهُ كَانَ ظَلُوماً جَهُولاً:   “Biz emaneti göklere, yere ve dağlara arz ettik. Onlar onu yüklenmeye yanaşmadılar, ondan korktular da onu insanoğlu yüklendi. O gerçekten çok zalim ve cahildir.” (Ahzab Suresi – 72. Ayet)   Burada yer ve göklerin taşımayı kabul etmediği emanetin dini yükümlülükler olduğuna şüphe yoktur. Allah’ın sayısız nimet ve lütuflarına mahzar olan insan, o nimetleri verene karşı bir takım yükümlülükleri olduğu hatırlatılmaktadır. Allah’ın emir ve yasaklarının, gönderdiği son peygamberin sünnet ve tavsiyelerine uymayan kimse yüklendiği bu emanete karşı görevini yapmamış olur. Bu hususta Kur’an

şöyle buyurur: يَا
أَيُّهَا
الَّذِينَ
آمَنُواْلاَ
تَخُونُواْ
اللّهَ
وَالرَّسُول&#16
14;
وَتَخُونُوا&#16
18;
أَمَانَاتِك&#16
15;مْ وَأَنتُمْ
تَعْلَمُونَ:
             “Ey iman edenler! Allah’a ve peygamberine hainlik etmeyiniz ki bile bile kendi emanetlerinize hıyanet etmiş olmayasınız.” (Enfal Suresi – 27. Ayet)   Ayet-i kerime, Allah’a ve Peygamberine itaatsizlik yapılmamasını emrediyor. Çünkü Allah’ın emirleri, Peygamberinin tavsiyeleri insanın hayat kaynağıdır. Nasıl olur da insan kendisine hayat veren emir ve tavsiyelere kulaklarını kapar, onları dinlemez? Böyle yaptığı takdirde Allah’a ve peygamberine hainlik yapmış olur. Allah’a ve peygamberine hainlik yapanlarsa emanetlerine ihanette bulunmuş olurlar. Hâlbuki hainlik ve yalan müminde bulunmaz. Nitekim peygamberimiz (SAV):
            “İki özellik vardır ki bunlar müminde huy haline gelmez. Bunlar, hıyanet ve yalandır.” buyurmuşlardır.
       Emanet geniş anlamlı bir kavramdır. Müminin yüklendiği emanetlerden biri de kamuya ait işlerdir, yani devlet işleridir. Kur’an-ı Kerim devlet işlerinin birer emanet olduğunu bildirmektedir. Yine Kur’an-ı Kerim, devlet işlerinin önce ehline verilmesini emretmekte ve şöyle demektedir:
إِنَّ اللّهَ
يَأْمُرُكُم&#16
18; أَن
تُؤدُّواْ
الأَمَانَات&#16
16; إِلَى
أَهْلِهَا
وَإِذَا
حَكَمْتُم
بَيْنَ
النَّاسِ أَن
تَحْكُمُواْ
بِالْعَدْلِ
إِنَّ اللّهَ
نِعِمَّا
يَعِظُكُم
بِهِ إِنَّ
اللّهَ كَانَ

سَمِيعاًبَص&#16
16;يراً:
         “Allah size emanetleri ehline
vermenizi ve insanlar arasında hükmettiğiniz zaman adaletle hükmetmenizi emrediyor.
Allah size ne kadar öğüt veriyor. Şüphesiz Allah her şeyi bilen ve
görendir.”   (Nisa Suresi – 58. Ayet)
         Bu ayet-i kerimenin şu olay üzerine
nazil olduğu rivayet edilir:
 İslamiyet’ten önce Kâbe ile ilgili bazı hizmetler belli kişiler tarafından
yürütülüyordu. Peygamberimiz (sav) Mekke’yi fethettiği gün
Kâbe’nin anahtarlarını Osman b.Talha b. Abdüddar taşıyordu. Peygamberimiz
(sav) bu zatı çağırarak Kâbe’yi açmasını emretti. Orada hazır bulunan
Peygamberimiz (sav)’in amcası Hz Abbas (RA), eskiden sorumluluğunda bulunan hacılara
su dağıtma göreviyle beraber Kâbe anahtarlarının da kendisine verilmesini istedi.
Bunun üzerine bu ayet-i kerime nazil oldu. Peygamberimiz (sav) de Kâbe’nin
anahtarlarını eskiden beri taşıyan Osman b. Talha’ya vererek: “Ey Ebu Talha
evladı, atalarınızdan kalma olan Kâbe kapıcılığı sizde kalmak üzere, işte anahtarlarını
alınız, bunu haksızlık yapmadan hiç kimse sizden alamaz.” buyurdu ve anahtarlarını
eskiden olduğu gibi aynı sahibine verdi.
         Bu ayet-i kerime emanetlerin ehline
verilmesini emrediyor ve ehliyetli olan kimseden emanetlerin alınmamasını istiyor. Eskiden beri
Kâbe’nin kapıcılığı görevini ehliyetle yapmış olan birisinden bu görevin
alınarak kendisine verilmesini isteyen Hz Abbas (RA), Peygamberimiz (sav)’in amcası
olmasına rağmen bu görev, ayet-i kerimenin işaretiyle ehil olan eski sahibinde bir daha
ondan alınmamak üzere bırakılmıştır.
       Bu ayet-i kerime, devlet işleri için ehliyet dışında
başka bir şey kabul etmiyor. Aklın da kabul ettiği budur. Eğer maksat kamu işlerinin aksamadan
düzenli bir şekilde yürütülmesiyse bu işe ehil olan birisinin getirmek
gerekir.   Bir adam
Peygamber (SAV)’e gelerek sorar: مَتَى
السَّاعَةُ؟
فَمَضى
رَسُولَ
اللّهِ . في
حَدِيثِهِ
حَتّى إذَا
قَضَاهُ
قَالَ: أيْنَ
السَّائِلُ؟
قَال: هَا أنَا
ذَا يَا
رَسُولَ
اللّهِ. قَالَ:
إذَا
ضُيِّعَتِ
ا‘مَانَةُ
فَانْتَظِر
السَّاعَةَ.

قَالَ:
وَكَيْفَ
إضَاعَتُهَا&#15
67; قَالَ: إذَا
وُسِّدَ
ا‘مْرُ الى
غَيْرِ
أهْلِهِ
فَانْتَظِرِ
السَّاعَةَ “Ey Allah’ın Rasülü! Kıyamet ne zaman kopacak?” Peygamberimiz (sav): “Emanet zayi olduğu zaman kıyameti bekle.” buyurur. Adam tam anlayamamış olacak ki, tekrar sorar: “Emanetin zayi olması nasıl olur?” Bunun üzerine Peygamberimiz (sav): “İşler ehil olmayan kimselere verildiği kıyameti bekle.”[2] buyurur.   Dikkat edilirse Peygamberimiz (sav), kıyametin ne zaman kopacağını öğrenmek isteyen kimseye daha önemli bir konuyu işaret ederek cevap veriyor. Toplumda emanetin ehline verilmemesi, o toplumun kıyametinin kopması demektir. Emanet (devlet işleri) ehline verilmeyince işler aksar, toplumda huzursuzluk başlar, şikâyet ve kavga artar. Toplum fertlerinin birbirlerine olan güvenleri ortadan kalkar. İşte bu peygamberimiz (sav)’in ifadeleri ile o toplumun kıyametinin kopması demektir.
       Kamu işleri için yetki vermek durumunda olan kimseler, ehil olmayanlara yetki vermekle emanete hıyanette bulunmuş olurlar ve bunun zararını da yine kendileri çekerler, sonra da takdir-i ilahiye sığınarak kendilerini teselli ederler ve kendilerini avuturlar. Emanet verme durumunda olan kimseler dikkatli olacakları gibi emanet isteyen, görev talebinde bulunan kimseler de yapamayacakları bir görevi istemeyecekler, verilse bile kabul etmeyeceklerdir.
         Ashab-ı Kiram’dan Ebu Zerr (ra) diyor ki: قُلْتُ
يَارسُولَ
اللّه: أَ
تَسْتَعْمِل&#16
15;نِى، فَضَربَ
بِيَدِهِ
عَلى
مَنْكِبِي،
ثُمَّ قَالَ
يَا أبَا
ذَرٍّ: إنَّكَ
ضَعِيفٌ،
وَإنَّهَا
أمَانَةٌ،
وَإنَّها
يَوْمَ
الْقِيَامَة&#16
16; خِزْىٌ
وَنَدَامَةٌ&#15
48; إَّ مَنْ

أخَذَهَا
بِحَقِّهَا،
وَأدَّى
الَّذِى
عَلَيْهِ
فِيهَا “Peygamberimiz (SAV)’e:
“Ey Allah’ın Rasülü, beni vali yapmıyor musun?” dedim.
Peygamberimiz (SAV): “Ey Ebu Zerr, sen zayıfsın, bu valilik bir emanettir, kıyamet gününde gerçekten bir perişanlıktır. Ancak onu hakkıyla alan, o hususta üzerine düşeni yapan müstesna.”[3] buyurmuş ve Ebu Zerr gibi bir sahabeyi böyle bir yükün altına sokmak istememiştir.
         Emanet vermekle yetkili olan kimseler onu ehline verecekleri gibi, emanet kendilerine verilen kimseler de bunun sorumluluğundan kurtulmak için görevin gereğini yapmaya çalışacaklar ve görevde kusurlu davranmayacaklardır.
Peygamberimiz (sav) şöyle buyuruyor: “Eğer bir yönetici Müslümanların işini üzerine alır, sonra onlar için çalışıp işinin gereğini yapmazsa onlarla birlikte cennete giremez.”
       Peygamberimiz (sav) prensip olarak görev isteyenlere görev vermez, bu sorumluluktan kaçanları tercih ederdi.
Ashab-Kiram’dan Ebu Musa (ra) diyor ki: دخلت
على النبي صلى
الله عليه
وسلم أنا
ورجلان من بني
عمي فقال أحد
الرجلين يا
رسول الله
أمرنا على بعض
ما ولاك الله
عز وجل وقال
الآخر مثل ذلك
فقال إنا
والله لا نولي
على هذا العمل
أحدا سأله ولا
أحدا حرص عليه
“Ben ve amcam oğullarından iki zat Peygamberimiz (SAV)’in yanına gittik. O iki arkadaşımdan biri: “Ey Allah’ın Rasülü, bizi Allah’ın sizi hâkim kıldığı yerlerden bazısına hâkim tayin et.” dedi. Öbürü de buna benzer isteklerde bulundu. Bunun üzerine Peygamberimiz (SAV): “Vallahi biz bu işe ne onu isteyen birini tayin ederiz, ne de ona aşırı istekli olan birini.”[4] buyurdu ve görev isteyene görev vermek âdeti olmadığını bildirdi.
Görülüyor ki; Peygamberimiz (SAV) görev isteyen ve buna aşırı istekli olan kimseye görev vermiyor; ehil olduğu, görevi başaracağına inandığı kimseleri göreve getiriyordu. Çünkü Kur’an, görevin ehil olana verilmesini emrediyordu.
 İnsan olarak, Allah’ın en seçkin yaratığı olarak pek çok emanetler

taşımaktayız. Bunların hepsini saymaya gücümüz yetmez. Bunlardan önemlilerini saymaya çalışalım: Ailemiz ve çoluk çocuğumuz önemli emanetlerimiz arasındadır. Çocuklarımızın eğitilmesi, her türlü zararlı akımlardan uzak tutularak, dinimiz, vatanımız ve milletimiz için yararlı olacak şekilde yetiştirilmesi görevlerimiz arasındadır. Çünkü Kur’an-ı Kerim şöyle buyuruyor: يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا قُوا أَنفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَاراً وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ عَلَيْهَا مَلَائِكَةٌ غِلَاظٌ شِدَادٌلَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ:   “Ey inananlar! Kendinizi ve çoluk çocuğunuzu cehennem ateşinden koruyun; onun yakıtı, insanlar ve taşlardır; görevlileri, Allah’ın kendilerine verdiği emirlere baş kaldırmayan, kendilerine buyrulanları yerine getiren pek haşin meleklerdir.” (Tahrim Suresi – 6. Ayet)   Müslüman anne-baba, çocuklarının dini terbiyelerine özen göstermeli, dini inanç esaslarını ibadetleriyle ahlak kurallarını onlara öğretmelidirler. Bu görevlerini ihmal eden anne-babaların büyük pişmanlık duyacakları kaçınılmazdır. Zaman zaman basına ve televizyon ekranlarına yansıyan, okunması ve izlenmesi bile üzüntü veren olaylar bu görevin ihmali sonucu meydana gelmektedir. Çocuklarımıza bırakacaklarımız arasında en değerli olanı hiç şüphe yok ki vatan ve millet sevgisiyle dopdolu ve dini değerlerine bağlı olarak yetiştirilmeleridir. Nitekim Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuştur: مَا نَحَلَ وَالِدٌ وَلَدًا مِنْ نَحْلٍ أَفْضَلَ مِنْ أدَبٍ حَسَنٍ “Hiçbir baba çocuğa güzel terbiyeden daha üstün bir hediye vermiş olamaz.”[5] Bize emanet olan çocuklarımıza karşı görevlerimizi yapmadığımız zaman çocuklarımızdan sadece biz değil, toplum da rahatsız olacak ve zarar görecektir.

Bundan başka Allah’ın emrine uymadığımız için de O’nun yüce katında sorumlu duruma düşmüş olacağız.   Sağlığımız da bir emanettir. Sağlığımıza zarar veren her şeyden korunacağız. Hayatın tadı, ibadetin zevk ve neşesi, vücudun sıhhatine bağlıdır. Sağlığı yerinde olmayan bir Müslüman, Allah’a, ana-babasına, ailesine, vatan ve milletine karşı olan görevlerini gereği gibi yerine getiremez. Bunun içindir ki yüce dinimiz, insan sağlığına büyük önem vermiş, onu tehdit eden her türlü uyuşturucu maddeleri yasaklamıştır. Yine bunun içindir ki Peygamberimiz (sav), sağlıklı, kuvvetli müminin, zayıf müminden daha hayırlı olduğunu bildirmiştir. Peygamberimiz (sav)’in şu uyarısına her mümin kulak vermelidir:
اغْتَنِمْ
خَمْسًا
قَبْلَ
خَمْسٍ:
شَبَابَكَ
قَبْلَ
هِرَمِكَ،
وَصِحَّتَكَ
قَبْلَ
سَقَمِكَ،
وَغِنَاءَكَ
قَبْلَ
فَقْرِكَ،
وَفَرَاغَكَ
قَبْلَ
شُغْلِكَ،
وَحَيَاتَكَ
قَبْلَ
مَوْتِكَ
“Ölümden önce hayatın, hastalığından önce sağlığının, meşguliyetinden önce boş vakitlerinin, ihtiyarlığından önce gençliğinin, yoksulluğundan önce zenginliğinin kıymetini bil.”   Malımız ve servetimiz bize emanettir. Bir gün geçici dünya hayatına veda ederken malımızı ve her şeyimizi burada bırakacağız. Ancak Allah’ın huzurunda hesap verirken malımızı nereden kazanıp nereye harcadığımızın hesabını vereceğiz. Nitekim Peygamberimiz (sav) şöyle buyurmuşlardır: "
لَا تَزُولُ
قَدَمُ ابْنِ
آدَمَ يَوْمَ
الْقِيَامَة&#16
16; مِنْ عِنْدِ
رَبِّهِ
حَتَّى
يُسْأَلَ
عَنْ خَمْسٍ
عَنْ
عُمُرِهِ
فِيمَ

أَفْنَاهُ
وَعَنْ
شَبَابِهِ
فِيمَ
أَبْلَاهُ
وَمَالِهِ
مِنْ أَيْنَ
اكْتَسَبَهُ
وَفِيمَ
أَنْفَقَهُ
وَمَاذَا
عَمِلَ
فِيمَا
عَلِمَ " “Hiç kimse kıyamet günü (Beş şeyden) ömrünü nerede ve ne suretle tükettiğinden, gençliğini nerede ve nasıl yıpratıp çürüttüğünden, malını nasıl kazanıp nerelere harcadığından, elde ettiği bilgi ile ne yaptığından sorguya çekilmedikçe Allah’ın yüce katından ayrılamayacaktır.”   Vatan bir emanettir. Vatan bir toprak parçasıdır, ama her toprak parçası bir vatan değildir. Vatan, uğruna şehitlerin kanlarını akıttıkları toprak parçasıdır. “TOPRAK, EĞER UĞRUNA ÖLEN VARSA VATANDIR.” Sözü bunu çok güzel ifade etmektedir.   Vatan bir Müslüman’ın her şeyidir. Çünkü din, namus, şeref ve bağımsızlık gibi kutsal değerler ancak vatan sayesinde kazanılabilir. İşte atalarımız bu cennet vatanın uğrunda şehit olarak, kanlarını akıtarak bize emanet etmişlerdir. Bu emaneti korumak bizim görevimizdir. Bu güzel vatanı bir taraftan düşmandan korurken diğer taraftan onu imar edip güzelleştirecek ve bizden sonrakilere korumak üzere teslim edeceğiz.   Taşıdığımız emanetler sadece bu saydıklarımızdan ibaret değildir. Sadece önemli olanlarına işarete ettik.   Emaneti olmayan yani taşıdığı emanete riayet etmeyen kimse olgun mümin olamaz. Çünkü Kur’an-ı Kerim’de müminin özellikleri sayılırken emanete de yer verilmiştir. Ayet-i kerime şöyledir:
وَالَّذِينَ
هُمْ
لِأَمَانَاتِهِمْ
وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ:   “O müminler ki, emanetlerine ve ahitlerine riayet ederler.” (Müminun Suresi – 8. Ayet)   Peygamberimiz (SAV) de şöyle buyurmuştur: “Emaneti olmayanın imanı yoktur. (Yani olgun mümin değildir.)”   Emanete hıyaneti Peygamberimiz (sav) nifak belirtisi olarak saymıştır. Şöyle buyuruyor: آيَةُ
الْمُنَافِق&#16

16; ثَلاثٌ إِذَا
حَدَّثَ
كَذَبَ ،
وَإِذَا
وَعَدَ
أَخْلَفَ ،
وَإِذَا
اؤْتُمِنَ
خَانَ “Münafığın alameti
üçtür: Konuştuğu zaman yalan söyler, Söz verirse
sözünde durmaz, kendisine bir şey emanet edildiği zaman ona hıyanet eder.”
Müslim’in rivayetinde   “Namaz kılsa da oruç tutsa da kendini
Müslüman sansa da.” ilavesi vardır.
       Görüldüğü gibi dinimiz emanete
büyük önem veriyor. Emanete riayet etmeyeni olgun mümin olarak kabul
etmiyor. Peygamberlerde bulunması gerekli beş nitelikten biri emanet olduğu gibi olgun
müminin özelliklerinden biri de emanettir. Zaten insanların sözüne, işine ve
halkla olan ilişkilerindeki davranışlarına güvenilmeyen bir kimsenin kâmil manada
mümin olması düşünülemez.   Allah’tan emanet
ehli olmamızı diliyorum…   Not: Bu vaaz Lütfi
Şentürk’ün Diyanet Aylık Dergi (Sayı:109) Sayfa:9/14 de yayınlanan
“Örnek Vaaz” ından bazı değişiklikler yapılarak alınmıştır.
    [1] İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, □□Akçağ
Yayınları:6/420. [2] İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, □□Akçağ
Yayınları: 14/332. [3] İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, □□Akçağ
Yayınları:6/430. [4] İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, □□Akçağ
Yayınları:6/432. [5] Tirmizî, Birr, 33

islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler